

Также полагаем, что в Республике Беларусь применима и цена «франко-ферма», которая указывает на установление более прямой связи между производителем и потребителем, а также на соотношение с розничной ценой, что обеспечивает сохранение разницы между ними в разумных пределах [1].

Кроме того, для недопущения уязвимости сельскохозяйственных производителей от волатильности цен на продовольствие важно обеспечить реализацию побочных продуктов на рынке или их использование для собственных нужд. Поэтому в заключаемых контрактах должны быть предусмотрены пункты по защите от колебания ценовых характеристик, четким и прозрачным стандартам качества продукции и экологической устойчивости. Причем сельскохозяйственному производителю необходимо обеспечить возможность оформления страхования на вводимые ресурсы, взимание обоснованных налогов, которые не превышают коммерческих цен. За неисполнением договора (даже на начальных этапах) должно следовать своевременное расторжение договорных отношений. Контракты должны быть оформлены на лиц, которые непосредственно выполняют работу на сельскохозяйственном участке. В контракты необходимо включать и пункты по применению компостирования, что подразумевает трансформацию органических отходов в удобрение под воздействием почвенных микроорганизмов, и многокультурного севооборота, определяющего чередование сельскохозяйственных культур, порождающих богатый урожай и доход.

Заклучение. Для получения положительного результата от применения вышеуказанных мер также необходимо: 1) определить экономико-технологическую базу для обеспечения безопасности продовольственного сырья и пищевой продукции; 2) надежно развивать внутренний рынок продовольственных товаров; 3) использовать преимущества агропромышленного комплекса при осуществлении процесса экспорта.

В целях недопущения масштабного загрязнения почвы опасными элементами и окислителями, установить в качестве обязательного требования для производителей сельскохозяйственных культур использовать в качестве экологически безопасных удобрений дешевые многолетние растения (например, крапиву или лопух). Так будет происходить производство средства профилактики и борьбы с вредителями, и одновременно натуральная подкормка. Для реализации этой цели необходимо дополнить Кодекс Республики Беларусь о земле статьей 89.1, которую изложить в следующей формулировке: «В целях сохранения плодородия и иных полезных свойств почвы, производители сельскохозяйственных культур обязаны преимущественно использовать многолетние растительные культуры в качестве удобрений» [2].

1. Legal Guide on UNIDROIT FAO IFAD Contract farming [Электронный ресурс] / International Institute for the Unification of Private Law Food and Agriculture Organization of the United Nations International Fund for Agricultural Development Rome, 2015. – Режим доступа: <https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&url=http://www.fao.org/3/a-i4756e.pdf&ved=2ahUKЕiw84av1u7iAhVMposKHVIB3UQFjAEegQIAhAB&usg=AOvVaw3LWM224VhuuWjYF5xDV9W0>. – Дата доступа: 18.06.2019.
2. Кодекс Республики Беларусь о земле [Электронный ресурс] : 23 июля 2008 г., № 425-3 : принят Палатой представителей 17 июня 2008 г.: одобр. Советом Респ. 28 июня 2008 г.: в ред. Закона Респ. Беларусь от 24 окт. 2016 г. // Консультант Плюс: Беларусь. Технология 3000 / ООО «ЮрСпектр», Нац. центр правовой информ. Респ. Беларусь. – Минск, 2019.

ПРАЦЯГЛЫ ЁГОН АЎТАМАБІЛЯ АБО ІНШАГА ТРАНСПАРТНАГА СРОДКУ

Харашаўцаў З.А.,

магістрант КемДУ, г. Кемерава, Расійская Федэрацыя

Навуковы кіраўнік – Чарненка Т.Г., доктар юрыд. навук, прафесар

У расійскай і беларускай навуковай і вучэбнай літаратуры юрыдычная канструкцыя працяглага злачынства звычайна разглядаецца ў дачыненні да карыслівых злачынстваў супраць уласнасці (перш за ўсё – раскраданняў) [1, с. 121–128; 2, с. 39–62; 3, с. 261–295]. Пытанне ж аб умовах прымянення яе да сумежнага з імі злачынства – угону, г.зн. неправамернага завалодання аўтамабілем або іншым транспартным сродкам без мэты выкрадання – даволі рэдка закранаецца навукоўцамі-юрыстамі, хоць яно перыядычна паўстае ў правапрымяняльнай практыцы.

Мэтай працы з’яўляецца абгрунтаванне прыняцтовай дастасавальнасці вучэння аб працяглым злачынстве да ўгонаў транспарту, а таксама апісанне ўсіх магчымых формаў працяглага ўгону.

Матэрыял і метады. У якасці матэрыялаў для даследавання выкарыстоўваюцца дзеючае расійскае і беларускае крымінальнае заканадаўства, апублікаваная практыка федэральных судаў агульнай юрысдыкцыі (перш за ўсё рэсурсы партала <https://sudact.ru/>), а таксама працы айчынных тэарэтыкаў-карністаў па адпаведнай тэматыцы. Аснову даследавання складае юрыдыка-дагматычны метады.

Вынікі і іх абмеркаванне. Як правіла, расійскія органы папярэдняга следства і суда ўгледжваюць адзінае працяглае злчынства ў выпадках, калі вінаваты, імкнучыся завалодаць чужым аўтамабілем, не можа пранікнуць усярэдзіну салона або, апынуўшыся там, беспаспяхова намагаецца завесці рухавік, пасля чаго вырашае скарыстацца іншым транспартным сродкам, якое стаяла побач. У залежнасці ад таго, ці ўдалося асобе перамясціць з месца стаянкі хаця б адзін з транспартных сродкаў, гаворка ідзе або аб скончаным складзе злчынства (як гэта было ў справе № 1-20/2012, разгледжанай Курганпольскім раённым судом Курганскай вобласці), або аб замаху на яго ўчыненне (як у справе № 1-37/2007, разгледжанай Пінежскім раённым судом Архангельскай вобласці).

У выпадках, калі гэтакія дзеянні кваліфікуюцца па правілах аб рэальнай сукупнасці тоесных злчынстваў (якім у беларускім заканадаўстве адпавядаюць правілы аб паўторнасці злчынстваў), вышэйстаячыя суды змяняюць вынесеныя рашэнні. Так, пераглядаючы вырак па справе С., які спрабаваў сагнаць спачатку аўтамабіль ВАЗ-21110, а потым – аўтамабіль «Volkswagen Passat», што стаяў побач, Архангельскі абласны суд адзначыў, што дзеянні асуджанага няправільна ацэненыя органам папярэдняга следства і судом першай інстанцыі як два самастойныя злчынствы. З матэрыялаў справы вынікае, што вінаваты, маючы намер завалодаць любым аўтамабілем без мэты яго выкрадання, кавалкам цэгля пашкодзіў лабавое шкло аўтамабіля маркі ВАЗ, але, паколькі шкло не разбілася, не здолеў завесці задуманае да канца. Працягваючы рэалізацыю свайго злчыннага намеру, С. праз разбітае шкло пранік усярэдзіну салона аўтамабіля маркі «Volkswagen», стаў злучаць драты запальвання, але яго затрымалі міліцыянткі. Пры такіх абставінах, на думку абласнога суда, учыненае трэба перакваліфікаваць з ч. 3 арт. 30, ч. 1 арт. 166 КК РФ і ч. 3 арт. 30, ч. 1 арт. 166 КК РФ на ч. 3 арт. 30, ч. 1 арт. 166 УК РФ.

Аналагічную пазіцыю заняў і Чалябінскі абласны суд, разглядаючы апеляцыйнае прадстаўленне дзяржаўнага абвінаваўцы і апеляцыйную скаргу асуджанага Д. на вырак Тракта-разаводскага раённага суда г. Чалябінска ад 28 лютага 2013 г., якім Д. і Н. былі асуджаныя, сярод іншага, да двух гадоў пазбаўлення волі кожны за ўчыненне двух злчынстваў, прадугледжаных ч. 3 арт. 30, п. «а» ч. 2 арт. 166 КК РФ, з прымяненнем ч. 2 арт. 69 КК РФ. Змяняючы вырак суда першай інстанцыі, абласны суд у сваім апеляцыйным вызначэнні ад 10 чэрвеня 2013 г. № 10-1951/2013 адзначыў наступнае.

Як вынікае з матэрыялаў справы, асуджаныя, знаходзячыся ў стане алкагольнага ап'янення, вырашылі пакатацца на якой-небудзь машыне, для чаго спачатку паспрабавалі завесці рухавік аўтамабіля аднаго пацярпелага, а калі ў іх гэта не атрымалася, яны адразу ж паспрабавалі сагнаць аўтамабіль іншага пацярпелага, які стаяў у непасрэднай блізкасці ад першай машыны. Пры гэтым у змову на ўгон нейкага канкрэтнага аўтамабіля саўдзельнікі не ўступалі, а свае злчынныя дзеянні пасля няўдалага ўгону аўтамабіля першага пацярпелага рабілі далей толькі таму, што хацелі пакатацца. Усё гэта сведчыць аб тым, што намер асуджаных быў накіраваны на ўчыненне ў адзін і той жа перыяд у адным і тым жа месцы юрыдычна тоесных дзеянняў, якія з самога пачатку не былі абмежаваныя пасяганнем на нейкі строга вызначаны транспартны сродак і мелі адзіную мэту – пакатацца – ды адзіны аб'ект злчыннага пасягання. Выснова ж раённага суда аб тым, што ў падсудных спачатку ўзнік намер на ўгон аднаго транспартнага сродку, а калі яго не ўдалося завесці, дык узнік другі, новы намер, не адпавядаюць фактычным абставінам крымінальнай справы.

З улікам вышэйвыкладзенага дзеянні Н. і Д. па фактах замаху на ўгон двух аўтамабіляў былі перакваліфікаваныя як адзінае працяглае злчынства па ч. 3 арт. 30, п. «а» ч. 2 арт. 166 КК РФ, ўказанне на прызначэнне пакарання з прымяненнем ч. 2 арт. 69 КК РФ выключанае з выраку, а само пакаранне – зніжанае да паўтара года пазбаўлення волі кожнаму.

З гэткай практыкай не згодная Н.А. Лапашэнка: «Шкода наносіцца розным уласнікам, – піша яна, – не ўлічваець гэтага нельга; інакш атрымліваецца пакіданне без крымінальна-прававой аховы якіх-небудзь самастойных непасрэдных аб'ектаў» [4, с. 519]. Аднак такая пазіцыя з'яўляецца, на наш погляд, непераканаўчай: множнасць прадметаў пасягання і нават

множнась пацярпелых не азначае множнасці непасрэдных аб'ектаў. Каму б ні належаў той ці іншы сагнаны аўтамабіль, непасрэдным аб'ектам крымінальна-прававой аховы ўсё адно з'яўляюцца панавальныя адносіны ўласнасці, а дакладней – адносіны ў сферы выкарыстання транспартных сродкаў, бо неправамернае завалоданне імі без мэты выкрадання наносіць урон перш за ўсё правамоцтвам па карыстанні такой маёмасцю. Апрача таго, як слушна адзначаецца ў літаратуры, крымінальна-прававая дактрына і судовая практыка ў краінах калішняга СССР грунтуюцца не на аб'ектыўнай, а на суб'ектыўнай канцэпцыі працяглага злачынства, паводле якой вырашальнае значэнне для наяўнасці такога злачынства мае не знешняе падабенства эпизодаў грамадска небяспечнай дзейнасці ці часавая сувязь паміж імі, а іхняе ўнутранае адзінства, абумоўленае адзінай мэтай, адзіным намерам, адной злачыннай матывацыяй [5, с. 157], і ў гэтым сэнсе адзінства пацярпелага мае істотнае значэнне толькі для працяглых злачынстваў, што непасрэдна пасягаюць на асабістыя немаёмасныя каштоўнасці: жыццё і здароўе, гонар і годнасць, свабоду і асабістую недатыкальнасць, і т.п. [6, с. 265].

Такім чынам, звязаныя адзіным намерам (для чаго ў дадзеным выпадку маецца на ўвазе адноснае адзінства месца і часу) спробы завалодання некалькімі аўтамабілямі або іншымі транспартнымі сродкамі без мэты іхняга выкрадання трэба лічыць працяглым злачынствам, а не паўторнасцю. Але гэта, як нам здаецца, не адзіны магчымы варыянт працяглага ўгону.

Можна ўявіць сабе, напрыклад, сітуацыю, калі асоба мае намер рэгулярна карыстацца чужым транспартным сродкам, які ягоны ўласнік пакідае без нагляду. З пункту гледжання матэрыяльнага крымінальнага права, гэта таксама працяглае злачынства (хоць выявіць і давесці своечасова не спыненыя эпизоды даволі праблематычна).

Працяглае злачынства мае месца і тады, калі прычынца, завалодаўшы чужым аўтамабілем без мэты выкрадання, на нейкі час прыпыняе, а потым аднаўляе сваё незаконнае карыстанне ім (напрыклад, пры перамяшчэнні на значныя адлегласці пакідае транспартны сродак для адпачынку, набыцця прадуктаў харчавання і г.д., пасля чаго вяртаецца ў яго, каб ехаць далей). Тут таксама ў наяўнасці адзіны намер, а значыць і адзінае злачынства, прадугледжанае арт. 166 КК РФ (арт. 214 КК Беларусі).

Заклучэнне. Такім чынам, у працяглым уgone аўтамабіля або іншага транспартнага сродку без мэты выкрадання можа быць некалькі дзеянняў па завалоданні прадметам злачынства (некалькі захопаў) або некалькі эпизодаў яго непасрэднага выкарыстання (некалькі паездкаў на ім), а могуць і абодва кампаненты аб'ектыўнага боку дадзенага складу прысутнічаць у множным ліку.

1. Черненко, Т.Г. Квалификация преступлений: вопросы теории и практики / Т.Г. Черненко. – 2-е изд., перераб. и доп. – Кемерово: КемГУ, 2012. – 188 с.
2. Ображиев, К.В. Сложные единичные преступления / К.В. Ображиев, Д.С. Чикин. – М.: Юрлитинформ, 2016. – 184 с.
3. Ораздурдыев, А.М. Единство преступлений: эволюция уголовно-правового понятия / А.М. Ораздурдыев. – М.: Норма, 2017. – 320 с.
4. Лопашенко, Н.А. Посягательства на собственность / Н.А. Лопашенко. – М.: Норма: ИНФРА-М, 2012. – 528 с.
5. Сілаеў, С.А. Аб асноўных канцэпцыйных працяглага злачынства / С.А. Сілаеў // Борьба с преступностью: теория и практика: материалы II Международной научно-практической конференции. Могилёв, 27 февраля 2014 г. / редкол.: Ю.П. Шкаплеров (отв. ред.) [и др.]. – Могилёв: Могилёвский высший колледж МВД Респ. Беларусь, 2014. – С. 157–158.
6. Сілаеў, С.А. Адзінства пацярпелага як прыкмета працяглага злачынства ў еўрапейскай крымінальна-прававой дактрыне і ў сучаснай расійскай судовай практыцы / С.А. Сілаеў // Право и демократия: сб. науч. тр. Вып. 23 / редкол.: В.Н. Библио (гл. ред.) [и др.]. – Минск: БГУ, 2012. – С. 251–266.

КОНЦЕПЦИЯ ЦЕНТРОВ ОТВЕТСТВЕННОСТИ И ЕЕ ПРИМЕНЕНИЕ В КОММЕРЧЕСКОМ БАНКЕ

Черевко Н.С.

*студентка 3 курса БГУ, г. Минск, Республика Беларусь
Научный руководитель – Костюкова С.Н., канд. экон. наук, доцент*

Важнейшей задачей, стоящей перед менеджерами, является оценка эффективности функционирования каждого сотрудника, отдела и структурного подразделения в целом, находящегося на соответствующем уровне иерархии, а также их вклада в достижение общего финансового результата организации. Значительный вклад в изучение вопросов мотивации персонала